

Arrest

nr. 242 418 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2019 diende de verzoekende partij een (eerste) aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer A. S. E.

Op 25 maart 2020 werd deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

De weigering tot verblijf van meer dan drie maanden is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing.

De thans bestreden beslissingen hebben de volgende redengeving:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.10.2019 werd ingediend door: Naam: A. Voornaam: A. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: 02.03.1986 Geboorteplaats: B. B. Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 04.10.2019 gezinshereniging aan met haar broer, zijnde A. S. E., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’ Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: - reispaspoort Marokko (ZC9050483) op naam van betrokkene, afgeleverd op 19.10.2016 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Nederland op 02.07.2019 - ‘certificat de non propriete’ n°M073822 dd. 17.06.2019 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene in Larache: echter, niet alleen is dit attest geografisch beperkt tot Larache, ook zegt het niets over eventuele andere inkomsten van betrokkene; louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. - bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.04.2016, 25.05.2016, 10.09.2016, 23.12.2016, 07.10.2017, 04.11.2017, 16.12.2017, 17.10.2018, 08.04.2019, 27.04.2019 en 23.05.2019 (één datum onleesbaar): echter, deze geldstortingen zijn te onregelmatig en in hun geheel te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene aangewezen was op deze sommen om te voorzien in haar levensonderhoud. - arbeidsovereenkomst dd. 28.10.2016 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches voor de periode januari – december 2019; er dient opgemerkt te worden dat deze loonfiches nog steeds een adres in Nederland vermelden. - ongedateerde verklaring van lidmaatschap De Voorzorg op naam van de referentiepersoon - attesten dd. 25.10.2019 en 29.11.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze op datum van de attesten geen financiële steun ontvangen vanwege het OCMW Maasmechelen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 04.10.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er niet afdoende werd aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft

deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.
(...)"

Op 4 mei 2020 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer A. S. E., dezelfde referentiepersoon als deze in de bestreden beslissingen. Deze aanvraag is thans hangende.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op in haar nota met opmerkingen:

"II. Betreffende de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 mei 2020 een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, tevens op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en eveneens in functie van de heer A. S. E., van Nederlandse nationaliteit (zie bijlage). Gelet op het feit dat verzoekende partij opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont zij niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van de huidige vordering.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, heeft verzoekende partij uitdrukkelijk haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen, haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerder aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van

verblijf van meer dan drie maanden van 25 maart 2020 kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoekster geen bijkomend nut meer verschaffen.

Het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is bij gebrek aan belang onontvankelijk.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, dus een nuttig effect sorteren.

De verzoekende partij heeft aldus uitdrukkelijk de wil te kennen gegeven haar verblijfsrechtelijke aanspraken opnieuw ter beoordeling voor te leggen aan de gemachtigde van de minister teneinde deze ervan te overtuigen zijn naar aanleiding van de vorige aanvraag geuite standpunt te wijzigen en toch een verblijfsrecht te verlenen. Aangezien een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden slechts tot gevolg kan hebben dat de gemachtigde een nieuw standpunt dient in te nemen over de aanvraag tot verblijf en de gemachtigde van de minister ingevolge de nieuwe aanvraag hoe dan ook verplicht is dit te doen, kan de eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang (naar analogie: RvS 14 november 2006, nr. 164.727 en RvS 4 april 2003, nr. 117.943).

2.3. Uit informatie, verschaft door de verwerende partij, blijkt dat op 4 mei 2020 de verzoekende partij een tweede aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer A. S. E., dus in hoofde van dezelfde referentiepersoon.

Ter terechtzitting gevraagd aan de raadvrouw van de verzoekende partij naar haar standpunt inzake het belang, stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.4. Met dit antwoord toont de verzoekende partij haar actueel belang niet aan.

Verzoekende partij ontkent niet dat de nieuwe gezinsherenigingsaanvraag die zij heeft ingediend op 4 mei 2020 opnieuw is geschied in functie van dezelfde referentiepersoon. Omdat de verzoekende partij verkoos een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in te dienen, kan ervan worden uitgegaan dat zij van oordeel was in staat te zijn om nieuwe overtuigingsstukken bij te brengen die aantonen dat haar aanvraag alsnog kan uitmonden in een erkenning van haar verblijfsrecht. De verzoekende partij toont ter terechtzitting niet aan dat deze nieuwe vestigingsaanvraag tot een andersluidende beoordeling van haar belang bij het huidige beroep dient te leiden.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij nog belang heeft bij de beslechting van haar beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, temeer geen grief is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.5. Het beroep, gericht tegen deze beslissingen, is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN